

i de Egne, hvor der dyrkes Sukkerroer, og derfor bliver den Kornmængde, der efter Lovforslaget skal afleveres, højere i disse Egne end i andre Egne. Nu ser jeg godt, at der i Lovforslaget er taget et vist Hensyn til sukkerroedyrkende Egne, idet Lovforslaget har en Bestemmelse om, at hvor der dyrkes mere end 12 pCt. med Sukkerroer, maa det overskydende Areal regnes fra, saa den Mængde Korn, der eventuelt skal afleveres i Form af Byg, Blandsød og Havre, bliver forholdsvist mindre. Men dette er ikke tilstrækkeligt, hvis Landmændenes Jord skal stilles nogenlunde paa lige Fod. Hvis f. Eks. en Landmand dyrker 25 pCt. af det dyrkede Areal med Sukkerroer — og det er ikke ualmindeligt —, maa han altsaa fradrage 13 pCt. i den Mængde Korn, han skal aflevere. Det forekommer mig at være for lidt. Jeg tror, at et Fradrag af det dobbelte for hver Td. Land, der dyrkes med Sukkerroer ud over de 12 pCt., ingenlunde vilde være for meget. Jeg skal om lidt paavise det ud fra bestemte Forhold, der ikke er konstruerede, men byggede paa virkelige Regnskaber.

Naar jeg omtaler disse Forhold, tager jeg ene og alene Hensyn til det, som Lovforslaget omhandler, nemlig at finde en retfærdig Maade, hvorpaa man kan faa det Korn, som er nødvendigt til at dække Samfundets almindelige Fornødenheder, navnlig til Menneskeføde. Jeg tager slet ikke Hensyn til den saakaldte Skatteevne, om det er rentabelt i og for sig at dyrke Sukkerroer eller ikke. Det kan komme i Betragtning, naar vi en Gang skal tale om Skattepaalæg, men her er der kun Tale om dette ene: at faa et retfærdigt Grundlag at udligne den Mængde Korn paa, som skal afleveres. Naar man tager Landmændenes Korn, maa man huske paa, at man i nogen Maade berøver dem deres Næring. Det er omtrent det samme som at fratage Skomageren hans Syl, Skræderen hans Naal og Smeden hans Ambolt. Det kan ikke være anderledes, man erkender, at det er fornødent, og derfor maa Landmændene finde sig deri. Vi staar overfor en Tvangssituation.

Jeg skal gøre opmærksom paa, hvorledes forskellige Landmænd er stillede, der dyrker lige store Arealer, forudsat at de er af samme Bonitet og Ydeevne. Jeg vil dertil benytte et Landbrug, jeg kender hjemme fra, og Beregningen grunder sig paa Regnskaber, der er førte af en Landmand, som er Formand for den Landboforening, af hvilken jeg er Medlem. Han dyrker 70 Tdr. Land, hvoraf et mindre

Stykke er forpagtet. Ejendommen er i Jordskyld vurderet til 78,600 Kr., i de sidste 10 Aar har han — ikke efter et Overslag, men efter hans virkelige Regnskaber — gennemsnitlig høstet 550 Hektokilogram aarlig. Det svarer til et Foldudbytte af godt 18 Fold. Efter Lovforslaget skal denne Mand efter Fradrag af de 13 pCt. — idet han dyrker $\frac{1}{4}$ af Jorden med Sukkerroer — aflevere 308 Tdr. Sød. Jeg omskriver nu Hektokilogram i Tdr., for det er Folk bedst i Stand til at tumle med for Tiden. Der vil saaledes blive tilbage 242 Tdr. til ham selv, forudsat at Høsten i Aar bliver en Gennemsnitshøst, hvad den ingenlunde bliver. Hvis man nu gik den Vej at lade denne Mand og andre, der dyrker tilsvarende Arealer, afkorte ikke 13, men 26 pCt., vilde han komme til at levere 262 Tdr. Sød og selv kunne benytte 288. Nu vil jeg hermed sammenligne den Mand, der dyrker et tilsvarende Areal Jord af samme Godhed, men som ikke dyrker Sukkerroer; det kunde f. Eks. være hans Nabo: forudsat at denne høster 18 Fold, vil han høste 733 Tdr. Sød. Han skal aflevere 354 Tdr., og der bliver da for ham selv at anvende 379 Tdr. Det vil sige, at han faar henimod 100 Tdr. mere end Naboen at disponere over. Hvis vi tager et Landbrug, hvor der dyrkes 35 Tdr. Land, og denne Jord er vurderet paa samme Maade som den anden, vil Jordskylden være 39,300 Kr. Efter Lovforslaget faar han 121 Tdr. at disponere over. Men hvis den samme Mand ligeledes høstede 18 Fold, men ikke dyrkede Sukkerroer, vilde han kunne disponere over 189 Tdr. Sød.

Men hvorledes vil en Husmand i samme Egn, hvis Jord, skønt det er en Husmands, er vurderet lige saa højt som Gaardmandens i samme Egn, være stillet? Jeg forudsætter atter, at han høster 18 Fold, han vil saa høste 55 Tdr. selv, deraf skal han aflevere de 31, og tilbage bliver kun 24 til ham selv. Men hvis han ikke havde dyrket Sukkerroer, kunde han høste 73 Tdr., og da han skulde aflevere 35 Tdr., kunde han beholde tilbage til eget Brug 38 Tdr. Det er nemlig ikke saadan, som nogle tror — i hvert Fald naar de taler, taler de, som om de troede det —, at det i Regelen var Husmændenes Jord, der stod lavt i Jordskyld. Hvis der kun var Husmænd i de Egne af Landet, som har den daarligere Jord, vilde det passe, men der er ogsaa Husmænd i de Egne af Landet, hvor Jordskylden er høj, og de maa da dele lige Kaar med de øvrige Landmænd.